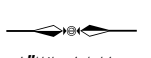

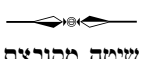
מסורת הש"ס

א) לנעיל פה, ב) לנעיל ד. וט"ז, א) תענית כד: כרכות ז' ד) לנעיל ו. וט"ז, ט) נדה יח: קדושין פ. טהרות פיג מ"ח, א) נדרים כ"ד, ב) ז"ל אהר ד"ה רוחות, ט) ז"ל דעבידנא,

מוסף רש"י

בקב חרובין מערב שבת לערב שבת. כל השבת היה ציון בקב, חסר להם היה ומתגלגל היה במדינת (תענית כד): ר' מאיר חייש למיעוטה. ציננות (סא): קטן וקטנה לא חולצין ולא מיבמין, דברי ר"מ, אמרו לו לר"מ יפה אמרת לא חולצין, איש כתיב צרשתי מפני מה לא מיבמין, אמר להן דברי ר"מ, אמרו לו לר"מ יפה אמרת לא חולצין, קטנה שמה ממלא חילונת וממלא פועמי צרשה, ולא אמר רוב קטנה, איש חסר חסר (לעיל ו), ובצק בידו, ציננות שגמל מן העיסה (קדושין ט), לטבח צרשתי ונולת צרשתי (טו),

שיטה מקובצת

א) ר"מ מתייר לשחוט אחריהם. ג' ע"י חוסי כבודות דף (כ' ע"א), י"ח [ע"ב]: ב' ה"ג שחט באשפה מאי איכא למימר בא לימילך מאי איכא למימר שחט באשפה הכל: א"ו או בא לימילך [כ"ד]: ד' דתני כי ה"ב בטהרות פיג הש"ס:

לא מיבעיא קאמר. רב דימי מודה הוא נחמיה ללא צעני כסוי אלא הכי אמר רב דימי דצנא טרוף קוגיא וכל שכן צנא נחור: **אימא** זו היא שחיטה קה משמע לן לא נחור ורבי לטעמיה דאמר יש שחיטה לעוף מכאשר צויתין: **ומי נפל יאניבא צניסיה**.

רבי חייל: בני הגולה. לאו אנשי כנסת הגדולה קאמר אלא בהנך דורות אחרונים קאמר שהתחילו ללקות בני חרץ ישראל צינים ופשתנס מפני שנתלקלו דורות ומשעלו מבני צבל לכאן שהיו חסידים פסקו כאן הזועות: **ונתנו חכמים עיניהם צרי חילא וצניו**. שזכותם צאתה טובה זאת. רבי חייל וצניו מנצב עלו כדלמרי' צייליה פ"ק דסוכה (דף כ:):

ויקיס וזועוס ורעמיס ורוחוס. מפרש צברתו כדכחה (דף נט) דכולן לקללה: **זועוס**. הארץ מודעזעת: **רוחוס**. זעפא אשטרוביז'ל: **דרב צי יודה**. דלמר זכותא דלדיקי לאתריני מנהי ולאו לדידה צהאי עלמא: **חנינא צניי**. הוא רבי חנינא בן דוסא וצימיו היה קול זה יולא: **די גלן צק צרובין**. מתפרנס בצער וצלמנוס: **בתנב' ואחירי רואין אוקן**. דלמרינן צריש מיליתין (דף כ:). דשחיטתן כשרה אותן אחרים חייצין לכסות כדתנן לקמן (דף פו). שחט ולא כסה וראהו אחר חייב לכסות: **פטור מלכוס**. וטעמא מפרש צגמ' דר"מ חסיד ליה כנצלה גמורה: **וחכמים אופרין**. שמה יפה שחטו והוא ליה שחיטה מעלייתה: **שאינו סופג**. דהתיראת ספק היא: **גב' מאי שנה רישא דלא פליגי**.

והימיוצו לכסות ממשפך: **סיפא אמרי צשרא הוא דלא מיבעיא ליה**. הרוחא שאין שוחטין בנו אחריו אין מצינן שמשוס איתו ואת בנו הוא אלא אומר אינו נריך לצשר: **רישא נמי**. ליחייבוהו לרואה לכסות ממשפך ואפ"ה לא אתי למיכל מיניה דלמרי כסוי זה אינו אלא כדי לנקר חכרו: הכי גרסי' **שחט צאשפה הכל מאי איכא למימרי**. שחט צאשפה הכל יודעים שהכסוי לאו נלקי הוא: **אזא צא לימלך**. לצית דין הרוחא ששחטו והדס מגולה ואמר כלום אני חייב לכסות ואנו אומרים לו כסה אומר צלצו שהיא שחיטה ואתי למיכל: **סיפא נמי צא לימלך**. מה אני לשחוט אחריהם את בנו ואנו אומרים לו אסור הוא סבור שהיא שחיטה: **אלא רבנן**. לאו להכי חיישי וצרישא נמי פליגי: **לחומרא**. צמלאת דספיקא אזלינן לחומרא: **מחייב**. מלקות דצצירה ליה ודאי צבלה היא והאזכולה לוקה: **מאי איריא רוב אפילו מיעוט**.

מעשיהם מקולקלן ורובן מתוקנין הוה פשיטא לן דצבלה היא לר"מ דהא שמעינן ליה דחייש למיעוטא וסמוך אסור אבר מן החי היתה עומדת ולא נודע לך שנשחטה: **ואיכרת ליה רובא**. תקון מעשיהם: דספן. כי האי גונא' צ: שדרכו של סינוק לטפה. ידיו צאשפות ששרצים מנזיים שס וטימא את העיסה שאנו רואין שנגע בה: ויארתע

מאיר חייש למיעוטה. ציננות (סא): קטן וקטנה לא חולצין ולא מיבמין, דברי ר"מ, אמרו לו לר"מ יפה אמרת לא חולצין, איש כתיב צרשתי מפני מה לא מיבמין, אמר להן דברי ר"מ, אמרו לו לר"מ יפה אמרת לא חולצין, קטנה שמה ממלא חילונת וממלא פועמי צרשה, ולא אמר רוב קטנה, איש חסר חסר (לעיל ו), ובצק בידו, ציננות שגמל מן העיסה (קדושין ט), לטבח צרשתי ונולת צרשתי (טו),

סיפא אמרי צשרא הוא דלא מיבעיא ליה. הרוחא שאין שוחטין בנו אחריו אין מצינן שמשוס איתו ואת בנו הוא אלא אומר אינו נריך לצשר: **רישא נמי**. ליחייבוהו לרואה לכסות ממשפך ואפ"ה לא אתי למיכל מיניה דלמרי כסוי זה אינו אלא כדי לנקר חכרו: הכי גרסי' **שחט צאשפה הכל מאי איכא למימרי**. שחט צאשפה הכל יודעים שהכסוי לאו נלקי הוא: **אזא צא לימלך**. לצית דין הרוחא ששחטו והדס מגולה ואמר כלום אני חייב לכסות ואנו אומרים לו כסה אומר צלצו שהיא שחיטה ואתי למיכל: **סיפא נמי צא לימלך**. מה אני לשחוט אחריהם את בנו ואנו אומרים לו אסור הוא סבור שהיא שחיטה: **אלא רבנן**. לאו להכי חיישי וצרישא נמי פליגי: **לחומרא**. צמלאת דספיקא אזלינן לחומרא: **מחייב**. מלקות דצצירה ליה ודאי צבלה היא והאזכולה לוקה: **מאי איריא רוב אפילו מיעוט**.

מעשיהם מקולקלן ורובן מתוקנין הוה פשיטא לן דצבלה היא לר"מ דהא שמעינן ליה דחייש למיעוטא וסמוך אסור אבר מן החי היתה עומדת ולא נודע לך שנשחטה: **ואיכרת ליה רובא**. תקון מעשיהם: דספן. כי האי גונא' צ: שדרכו של סינוק לטפה. ידיו צאשפות ששרצים מנזיים שס וטימא את העיסה שאנו רואין שנגע בה: ויארתע

כסוי הדם פרק ששי חולין

פו.

סיפא נמי ביון דאמרי רבנן אסור צשחוט אחריהם אמרי שחיטה מעציייתה היא. מימה דמשוס גזירה דלמלא אתי למיכל ובלה יש לי להמיר לאו דלותו ואת בנו מספק מה לי לאו דלותו ואת בנו ומה לי לאו דנצלה ולא דמי לרישא דפטרין לכסות מספק דשז ואל טעשה צעלמא הוא ודלמלא אתי למיכל ויש לוומר דאי לאו דרוב מעשיהם מקולקלס לא היו פוטרים מלכסות משוס גזרה דלמלא אתי למיכל אלא שלל נחמיר להטעין כסוי אמרי' דפטור משוס דלמלא אתי למיכל וכיון דרוב מעשיהם מקולקלן יש לנו להמיר נמי לשחוט אחריהם דלמלא אתי למיכל:

מאי טעמא דר' מאיר הוא ורוב מעשיהן מקולקלין. הקשה הר"ר שמואל מוורדין ורבנן מאי טעמיהו אס רוב מעשיהם מתוקנין א"כ יאח מותר לכסול מעשיהם ועוד השוחט אחריהם אמאי אינו סופג ארבעים ואי פלגא ופלגא אס סמוך פלגא דמקולקלן לחזקה דעומד צחוקת אסור ואיתרע ליה מתנה דמתוקניס אס כן יאח מותר לשחוט אחריהם וגם יתחייבו על שחיטתן משוס נצלה וי"ל דמספקא להו לרבנן אז רוב מעשיהם מקולקלן אי רוב מעשיהם מתוקנין והשתא לא מנהיגא חזקה מידי ולרבי מאיר פשיטא ליה דרוב מעשיהם מקולקלן ואס חלמא וחק על גז דרוב מעשיהם מקולקלן מ"מ רבי מאיר כיון דחייש למיעוטא אמאי לקי משוס נצלה ואמאי מותר לשחוט אחריהם וי"ל דמקולקלן לרוב מקולקלן והוה ליה מיעוטא דמתוקנין מיעוטא דמיעוטא ולמיעוטא דמיעוטא לא חייש רבי מאיר:

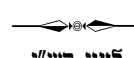
מאי טעמא דר' מאיר הוא ורוב מעשיהן מקולקלין. הקשה הר"ר שמואל מוורדין ורבנן מאי טעמיהו אס רוב מעשיהם מתוקנין א"כ יאח מותר לכסול מעשיהם ועוד השוחט אחריהם אמאי אינו סופג ארבעים ואי פלגא ופלגא אס סמוך פלגא דמקולקלן לחזקה דעומד צחוקת אסור ואיתרע ליה מתנה דמתוקניס אס כן יאח מותר לשחוט אחריהם וגם יתחייבו על שחיטתן משוס נצלה וי"ל דמספקא להו לרבנן אז רוב מעשיהם מקולקלן אי רוב מעשיהם מתוקנין והשתא לא מנהיגא חזקה מידי ולרבי מאיר פשיטא ליה דרוב מעשיהם מקולקלן ואס חלמא וחק על גז דרוב מעשיהם מקולקלן מ"מ רבי מאיר כיון דחייש למיעוטא אמאי לקי משוס נצלה ואמאי מותר לשחוט אחריהם וי"ל דמקולקלן לרוב מקולקלן והוה ליה מיעוטא דמתוקנין מיעוטא דמיעוטא ולמיעוטא דמיעוטא לא חייש רבי מאיר:

רוב תינוקות מטפחים. פי' נקוטנס מטפחים צאשפות אצל צעיסה ודאי נגע שהרי העיסה צידו ור"ת מפרש דרוב תינוקות מטפחים צעיסה דטיפוח שייך צאכלים ומשקין כדלמרינן צע"ז צפרק רבי ישמעאל (דף פ:): או שהיה מטפח ע"פ חצית וכן איתא צירושלמי צהדיא מפני שדרכו של תינוקות לטפח צעיסה אצל תינוק ודאי טמא דסתם תינוקות ודאי טמאים דלמרי' צתוספתא (טהרות פ"ג) צסתם תינוקות טמאים מפני שגשים נדות מגפפות ומנשקות אותם ור"מ דמטער משוס נולת לן למתלי צאדס טבור שזא לשס ועל פלן העסקא ונתן לו כדי שלא יטמא העיסה וכי האי גונא אמר צמס' טהרות צפ"ג (מ"ו) לעיל מהך תינוק דהכא תינוק שנמלא צדא צית הקצרות ושושנים צידו אע"פ שאין השושנים אלא ממקום הטומאה טהור שאני אומר אדס טהור נתן לו אע"פ סתם תינוק טמא היינו ממגע גדה והסת טהור מטומאת מת קאמר אי נמי מיירי צתינוק שהא טהור צודאי שהניחתו אמו מלולכל דתינא (צמוספתא סט) תינוק שהניחתו אמו וצאה ומלאמתו כמו שהוה טהור צדי"א שהניחתו מלולכל אצל הניחתו נקי טמא מפני שגשים נדות מגפפות ומנשקות אותו וחק על פי שלא נמלא צצק צידו טמאים חכמים דתינא סמוך

במספקתא (סז) תינוק שנמלא עומד צבל קופה של צצק או צבל חצית של משקין רבי מאיר מטיטר וחכמים שדרכו התינוק לטפח אמר רבי יוסי אס יכול לפשוט ידו וליקח טמא ואס לאו טהור ולא נקט הכל צצק צידו אלא לרצוה דר"מ דאפילו הכי מולין צאדס טהור: סמוך

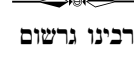
עין משפט נר מצוה

כ א מיי פ"ד מהלכות שמיטה הל' י טו"ט ע"ד כ"ו כמ טפח פ: כ א ב מיי פ"ג טס טס הל' ד סמנ לאוין קמנ טו"ט ע"ד כ"ו טו טפח ט: כ ב א מיי פ"ט"ו מהל' שאר אבות הטומאה הל' ג:

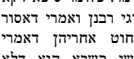
לעיו רש"י

איטרוטובי"ל. מעבולת רוחות.

רבינו גרשום

והא [אמר] ר' חיאי א"ר יוחנן כ"ו. הויקין כוכב דשביט כומפרש בברכות (נ"ח ב): וזעת. מירתת ארעא: רעמיס. זו לזינא דקולקלן בשחיטתן ואינה ראויה השחיטה: מאי שנה רישא דלא פליגי בר'. כלומר מי ש לענין כסוי דם דלא פליגי רבנן דאם שחטן בינן לבין עצמן פטורין מלכסות דלא צחובה שחיטה ולענין אותו ואת בנו אסורין לשחוט אחריה דחשובה שחיטה: וישא נמי אמרי לנקר חצירו הוא צריך. כלומר אע"פ שבני אדם מכסין דם שחיטה ששחטו בינן לבין עצמן לא אתי למיכל אחריה דאמרי בני דאם מה שהוה מכסה אינו עושה מטעם שחיטתו ושהוה אלא לנקר חצירו הוא צריך אינו רוצה שיהא דם בחצירו: סיפא נמי בא להימילך מאי איכא למימר. כלומר סיפא דקא פליגי רבנן ואמרי דאסור לשחוט אחריה דאמרי אינשי בשרא הוא דלא צריך ולא אתי למיכל משחיטתן: בא להימילך לבני אדם. שישאל לבני אדם אשחוט בנו אחריהם: מאי איכא למימר. אם לא ישחוט בשביל אותו ואת בנו אתי למיכל משחיטתן דאמרי בני אדם כיון דאיתו שחטו אחריה דאי שחיטתו שחיטה ואתי למיכל משחיטתן: והדר פליגי עליה. כלומר כש דפליגי רבנן אחרות ואסור לשחוט אחריהם כך פליגי אכסוי הדם דאמרי חייבין לכסות בני אדם הרואין את הדם: מאי איריא רוב אפי' מיעוט נמי. כלומר מאי איריא דרוב מעשיהן מקולקלן אפי' מיעוט מעשיהם מקולקלן: ורוב מעשיהן כשרים: סמוך מיעוטא דמקולקלן לחזקה. דבהמה בחייה בחזקת אסור עומדת ואיתרע לה רובא דכשרין ואינו טהור מאי טעמא רבנן אסור לשחוט אחריהם: ואם אסור ספק טומאה לטהר. כלומר אם אויל ר"מ אחר מיעוט ספק טומאה לטהר העיסה ילך אחר מיעוט לענין אותו ואת בנו שאומר אס רוב מעשיהן מתוקנים ומיעוט מעשיהם מקולקלים שאין חשובה שחיטה ומותר לשחוט אחריהן:

קטן